ALİ SAMİ YEN, KIZLAR, HATIRALAR VE BİZİM ÇOCUKLAR

ŞÖYLE bir tezahürat, 1980'lerden: "Ne okulu bitirmek/ Ne de bir kızı sevmek/ En büyük dileğimiz/ Seni şampiyon görmek..."

Tribündeki elemanlardan biri itiraf etmişti: "Abi ben o tezahüratın 'Ne de bir kızı sevmek' kısmında susuyom!"
"Niye susuyorsun genç?"
"Çünkü Ayşe'yi seviyorum, sevmek istiyorum... O bakımdan yani, ah! Vurmuyun lan, Cimbom'a canım feda..."
Talihsiz bir günde gelen talihsiz bir itiraf!
O gün okul kırıp gitmiştik ve kafaya "bond çanta" ekleştirilmişti.
Ne gülmüştük...
Hangi maçtı hatırlamıyorum fakat Eski Açık'ın Kapalı'ya yakın bölümündeydik.

• • •

Ali Sami Yen, Galatasaray, kızlar ha?
Bakın bunu da anlatayım.
24 Mayıs 1987. Kapalı'da arkadaşlarımdan uzakta, kenarda bir yerde, neredeyse saklanarak Galatasaray-Kocaeli maçını seyrediyorum.
Daha doğrusu seyrediyoruz, yanımda meraklı ve ısrarlı kız arkadaşım var.
Kenara kaçmamın nedeni, kızla görülmemek.
Tribünde maytap geçerler, biliyorum.
Şampiyonluk yarışında olduğumuz Beşiktaş önde, umudumuz az.
Fakat önce bir el radyosu, sonra bir "abi" geçiyor yanımızdan uçarak "Goool!" diye.
Bizim maçta taç filan atılmakta o sırada ne golü?
Malatya atmış, Beşiktaş mağlup. Tribün karışıyor.
Kendimi "göbek"te elemanlarla zıplarken buluyorum.
Kız? Affetmedi tabii, kızı kaybetmişiz o şamatada!

• • •

1980'ler. TSYD maçı. Galatasaray-Fenerbahçe oynayacak.
Kapalı "göbek"teyiz.
Tribünler o zaman halen "fifti/fifti".
Arada askerler oturuyor.
Hava çok sıcak, Manisa Tarzanı pozisyonunda "topless" oturmuş maçı bekliyoruz.
Tribünler arası o zamanlar varlığını sürdüren "poşet su" savaşı başlıyor.
İki taraf da durumdan memnun, ezeli rakip/ebedi dost serinleme mutabakatı yapmış.
Askerler de memnun, arada serinlikten onlar da nasipleniyor.
Fakat bizim tribünden "parlak zekâlı" bir kardeşimiz "An su bitti, ayran atayım" deyince, ve o ayran tavanda patlayıp askerlerin üstüne ininceee: "Karşıki dağlar cenderme, cenderme!!!"

• • •

11 Ocak 2011.
Normalde maça giderken "renk yapmam", ağır takılırım, nadiren "sarı/kırmızı bir kaşkol..."
Fakat veda için "Karıncaezmez Şevki model", ne bulduysam giydim, ful aksesuvar dayandım yıllardır gitmediğim Kapalı'nın kapısına.
Kapalı'dan palamarı çözüp Numaralı'ya gittiğimden beri ne değişmiş Kapalı'da?
Hiç! Eski dostlar, eski tayfa, eski coşku...
Bazılarımız çocuklarıyla geliyor artık, tek fark bu.
Veda için buluşmuşuz.
Gençliğimize, zaferlere, sayısı şükür ki az olan hezimetlere veda edeceğiz.
Her tuğlasına, her sırasına çocukluğumuz, aşkımız, hayatımız sinmiş.
Yıkılacak Ali Sami Yen ve biz de yıkılacağız.
Gözüne toz kaçtı numarası yapanlar, "ağır abi" pozunu kale direğine asıp hüngür hüngür ağlayanlar...

• • •

Eğer ölürken hayat bir film şeridi gibi akıp geçecekse hakikaten; aralarda durup "Gol!" diye bağıracağım kesin.
Elveda Ali Sami Yen.
Hakkımız kimseye olmadığı kadar helaldir, sen de helal et.
Ben şimdi Mecidiyeköy'den nasıl geçerim bir daha?..

Kanat Atkaya

ESTADİO GASOMETRO'DAN ALİ SAMİ YEN'E

İnternetin yeni yıldızları, isimsiz kahramanları, yıllardır alışık olduğumuz yazı kalıplarını teker teker kırıyor. Futbola bambaşka bakış açıları, sayıları her gün artan kişisel bloglarda bulunabilir. İşte en iyi yazılardan biri daha...

www.acetobalsamico.blogspot.com

Salı günü öğle saatlerinde kitaplığımda uzun süre aradım, bulamadım. Birden fazla kez aldığımı hatırlıyorum ama sağolsun biri yine okumak için götürmüş geri getirmemişti. Bir umutla kardeşimi aradım, konuyu açtım, kitabı bulursa o bölümü yazıp yollamasını istedim. Unuttu. Dün akşam yine aklıma geldi, bir daha bakındım, yok kitap... Ali Sami Yen Stadı'nın ardından bir alıntıya yer vermek istiyordum. Üstad yazmış, üstüne daha ne yazılır ki, bundan daha güzel nasıl anlatılır ki diyordum. Bugün öğlen Yiğiter (Uluğ) ağabey aradı. Eduardo Galeano ismi ağzından çıktığında şimşek çaktı. "Ağabey, yıkılan stadın yerine yapılan market değil mi?" dedim. Ustayla aynı satırlar aklımıza gelmiş. Bundan daha büyük keyif olur mu!.. "Ağabey, dışarı çıkıyorum, bulurum ben kitabı" dedim. Gittiğim kitapçıda yoktu, malum her alışveriş merkezinde bir kitapçı var.

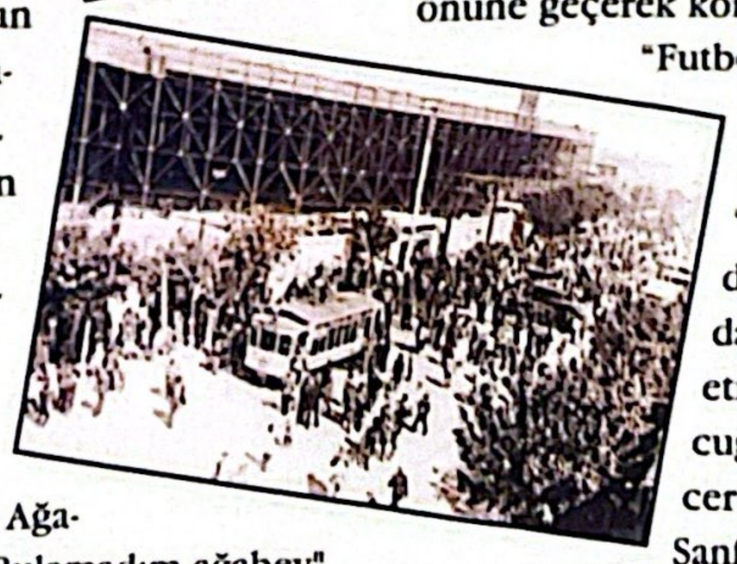

"Yarına kaldı" derken akşam tekrar telefon. Ağabeylerin kralı... "Buldun mu kitabı?" dedi. "Bulamadım ağabey" dedim mahcup bir sesle. Bulsam anında bloga aktaracağım. "Ben şimdi oturup yazıyorum, sana yolluyorum" dedi, az önce de ondan gelen e-postayı açtım... Yiğiter Ağabey diyor ki: "Eduardo Galeano'nun "Gölgede ve Güneşte Futbol" kitabının 139. sayfasında yer alan tek sayfalık minik bir öykü ikimizde de ne derin iz bırakmış meğer... O öykü, arkadaşı Osvaldo Soriano'nun Galeano'ya gönderdiği bir mektupmuş. Ben de sana gönderiyorum.

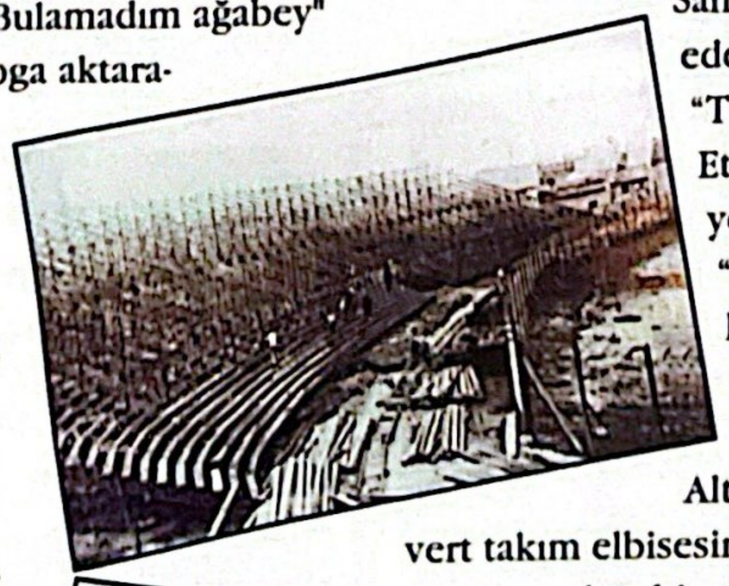

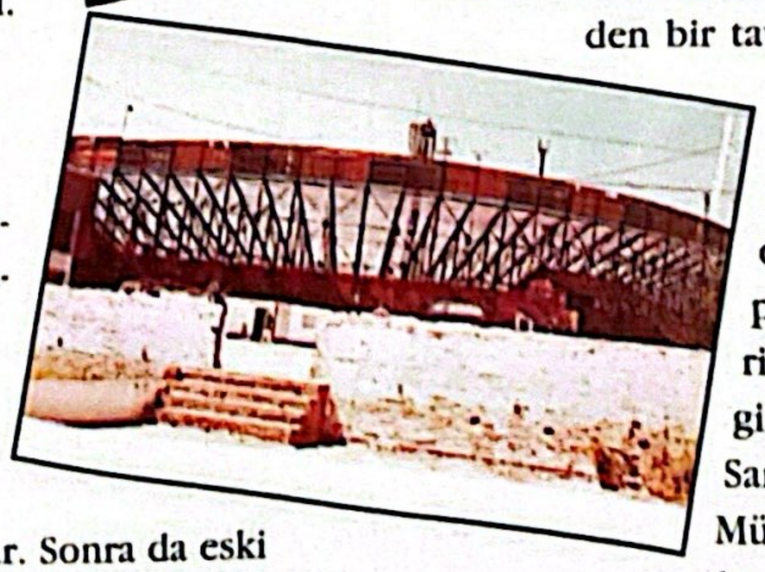

"Öyküye geçmeden de bu satırlarda geçen stadyumdan bahsetmek istiyorum. San Lorenzo'un eski stadı Estadio Gasometro, Buenos Aires'de işçi ailelerinin yoğunlukla yaşadığı Boedo'daymış. San Lorenzo, 1979'da borçları yüzünden stadı satmak zorunda kalmış. Yıkılan stada ne olduğunu Soriano'ya bırakayım. Yeni stadın ismini de Nuovo (Yeni) Estadio Gasometro koymuşlar. Sonra da eski başkanlarından Pedro Bidegain'in ismi verilmiş yeni stada. Eski stadyumunu kapasitesi 75 bin olan San Lorenzo 14 yıl evsiz kaldı. 1993'de açılan yeni stadı ise 43 bin kişilik. Artık öyküye geçebiliriz...Öyküden sonra meraklısı için bir de video buldum.

Sevgili Eduardo,

Geçen gün Carrefour'daydım. Biliyorsun, orası San Lorenzo Kulübü'nün eski stadının bulunduğu yere inşa edilmişti. Oraya, San Lorenzo'da dört yıl arka arkaya gol kralı olan, çocukluk dönemimin kahramanı Sanfilippo ile birlikte gittik. Tencereler, tavalar, peynirler, asılı duran sucuklar arasında dolaşıyorduk. Kasaya yaklaşmıştık ki, Sanfilippo birden kollarını açarak bana şöyle dedi:

"Düşün ki, Boca ile oynadığımız maçta Roma'ya golü tam bu noktada atmıştım."

El arabasına tepeleme doldurduğu konserveleri, etleri, sebzeleri güçlükle taşıyan şişman bir kadının önüne geçerek konuşmaya devam etti:

"Futbol tarihine geçen en hızlı goldü o."

Kornerden gelecek topu bekler gibiydi ve heyecanla o ânı anlatıyordu:

"Takımın gençlerinden 5 numaraya şöyle dedim: 'Düdük çalınır çalınmaz topu bana havadan gönder. Hiç heyecanlanma, seni mahcup etmeyeceğim.' Ben yaşça ondan büyüktüm, çocuğun adı Capdevilla'ydı. Heyecanlanmıştı, beceremeyeceğinden korkuyordu."

Sanfilippo mayonez şişelerinin olduğu yeri işaret ederek anlatmayı sürdürdü:

"Topu tam oraya yerleştirdi."

Etraftaki müşteriler nefeslerini tutmuş, bizi izliyordu.

"Top defansın ortasında oynayan adamların arkasına düştü. Hemen fırladım fakat biraz uzağa gitmişti. Şu pirinç torbalarının durduğu yere, görüyor musun?"

Alt sıradaki rafı gösteriyordu. Sonra yepyeni lacivert takım elbisesine, gıcır gıcır cilalı ayakkabılarına aldırış etmeden bir tavşan gibi fırladı. "...güm diye bir çaktım topa!"

Sol ayağıyla vurmuştu. Otuz yıl önce kalenin bulunduğu, şimdi kasanın durduğu yöne doğru çevirdik bakışlarımızı... Hepimiz topun kaleye girişini görür gibiydik. Tam pillerin ve tıraş bıçaklarının dizili olduğu yerden girmişti.

Sanfilippo sevinçle kollarını havaya kaldırdı. Müşteriler ve kasiyer kızlar coşkuyla alkışlıyordu. Neredeyse hüngür hüngür ağlayacaktım. O zamanlar Nene takma adıyla bilinen Sanfilippo, 1962'deki golü yeniden atmıştı, sırf ben göreyim diye...

Osvaldo Soriano

GALATASARAY PORTRELERİ

REFİK CEVDET KALPAKÇIOĞLU

Refik Cevdet Kalpakçıoğlu, Galatasaray Spor Kulübü'nün 7 numaralı kurucu üyesi ve Ali Sami Yen'den sonra kulüp başkanlığı yapan ikinci Galatasaraylı'dır. Galatasaray Lisesi 1904 dönemi mezunudur. 1919-1922 ve 1934 yıllarında iki dönem Galatasaray Spor Kulübü başkanlığı, ilk yönetim kurulunda ise başkan yardımcılığı yapmıştır. Refik Cevdet, Galatasaray'ın en kritik günlerinde Başkanlık yaparak, kulübü belki de kapanmaktan koruyarak, bugünlere ulaşmasını sağlamıştır. Fenerbahçe'deki lokalin 27 Mart 1919'da boşaltılması ile birlikte kulübün içine düştüğü mali ve idari zorlukları daha fazla göğüsleyemeyeceğini düşünen Ali Sami Bey de 8 Mayıs 1919 tarihinde sözlü olarak kulüp başkanlığından istifa ettiğini açıklamıştı. Bu gelişme üzerine 16 Mayıs 1919 tarihinde lisede toplanan 60 üyenin katılımı ile yapılan tarihindeki ilk seçimli kongrede R. Cevdet (Kalpakçıoğlu) başkanlığa seçilmişti. Ali Sami Bey'den sonraki ikinci başkan olan R. Cevdet aynı zamanda Galatasaray'ın seçimli kongre ile işbaşına gelen ilk başkanı da olmuştu. Tahir (Kevkep) Bey'in İkinci Başkan olarak seçildiği bu kongrede yönetim kurulu üyeliklerine de, Ruşen Eşref (Ünaydın), Yusuf Ziya (Öniş), Sedat Rıza ile Rıza (Kara) seçilmişlerdi. Ali Sami Bey'in kuruluşundan bu yana sürdürdüğü başkanlığı bırakması ve kulübün o günün koşullarında mükemmel denebilecek sosyal tesislerini kaybetmesi, Galatasaray adına yeni bir dönemin ama özellikle de zor bir dönemin başlangıcı olmuştu. Refik Cevdet, 1934 yılında, Ateş-Güneş ayrılığının başladığı bir diğer sıkıntılı dönemde bir kez daha başkanlık yaptı.

REKORLAR BAŞLADI BİLE!

Yeni Stadımızda oynadığımız ilk lig maçında tribünlerde yaklaşık 45.000 seyirci vardı. Ama bu kadar seyircinin yarattığı tribün atmosferi uzun zamandır hasret kaldığımız türdendi. Bir kere, ve en önemlisi bağırmayan taraftar bile en azından ıslıklarla ve top rakipte iken yaptığı ıslık-yuh sesleriyle rakibin baskı altına alınmasını sağladılar. Bu, bizim yıllardır çeşitli ortamlarda da yazdığımız ve son - başarılı- örneğini 2002'deki PSV maçında verdiğimiz bir durumdu. Akustiğin bu yeni tribün gelişmesindeki ("devrimi" de diyebiliriz aslında!) rolü tartışılmaz. Bir diğer rolü ise gazetelere de yansıdı: 45 bin taraftarın yarattığı atmosfer, Sivasspor maçında, saha içine konulan aletlerle tespit edildi. Saha içindeki desibel ölçer aletlerle, stattaki ses yüksekliği belirlendi. Maç başlarken 105 desibel olan ses düzeyi yüksekliği, daha sonra artarak devam etti. Karşılaşmanın 70. dakikasında Servet Çetin golü atıp, sarı kırmızılı takımı 1-0 öne geçirdiğinde ise bu rakam 114'e çıktı. Bugüne kadar Beşiktaş'ın 25 Ekim 2007'de Liverpool'u 2-1 yendiği maçta siyah beyazlı taraftarların çıkardıkları ses yüksekliği 132 desibeli bulmuştu. Demek ki bu rekorun yıkılması çok çok yakınlaştı!

İşte Rekorlar

Beşiktaş-Liverpool: **132 desibel**
NBA All Star maçı (1985): **128 desibel**
The Oregon Ducks- USC Trojans (2007): **127 desibel**
Güney Afrika-Meksika (2010 Dünya Kupası maçı): **117 desibel**
Galatasaray-Sivasspor (Süper Lig maçı): **114 desibel**

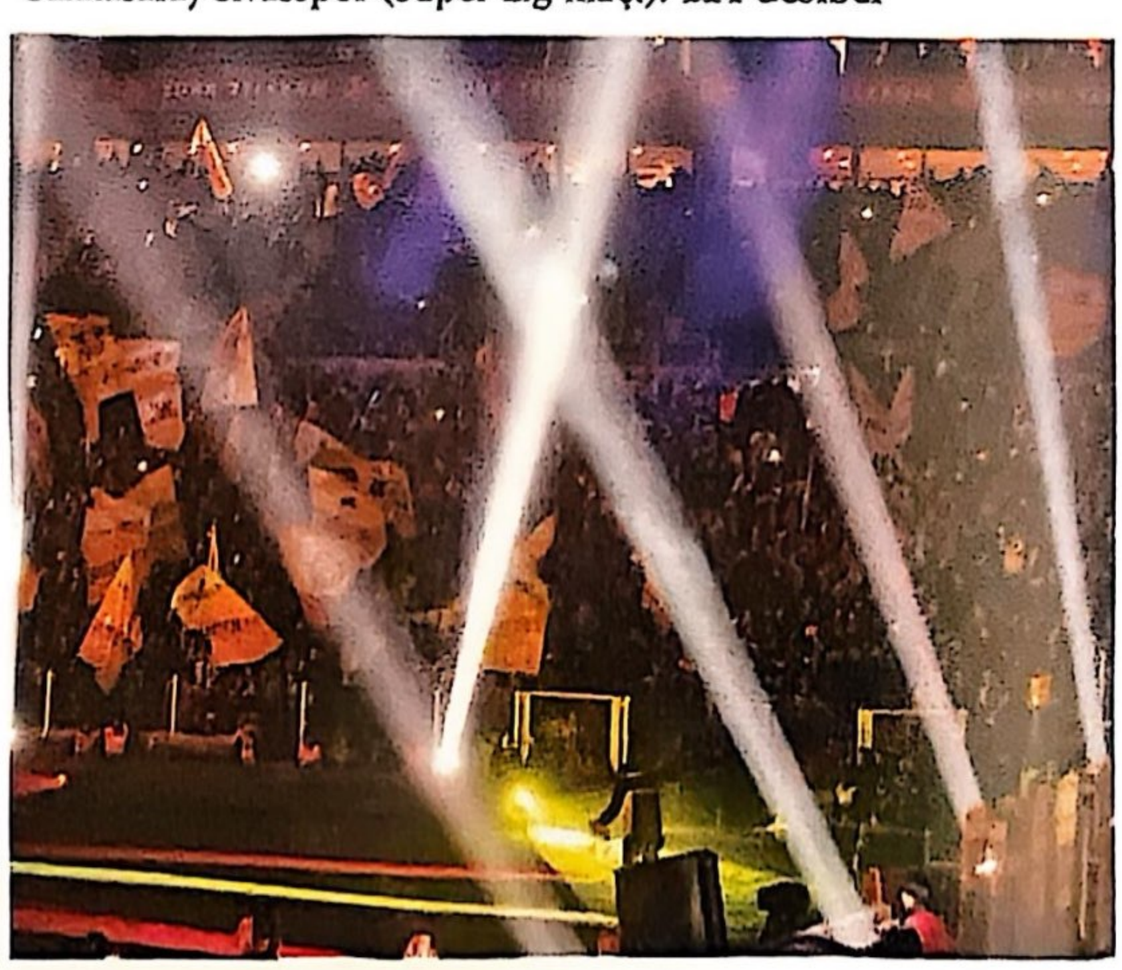

ASY'DE NE ÖĞRENDİM?

Ali Sami Yen Stadı'yla gözyaşları içinde vedalaştık. Bunca zaman orada yaşananlardan da öğrendiklerim var...

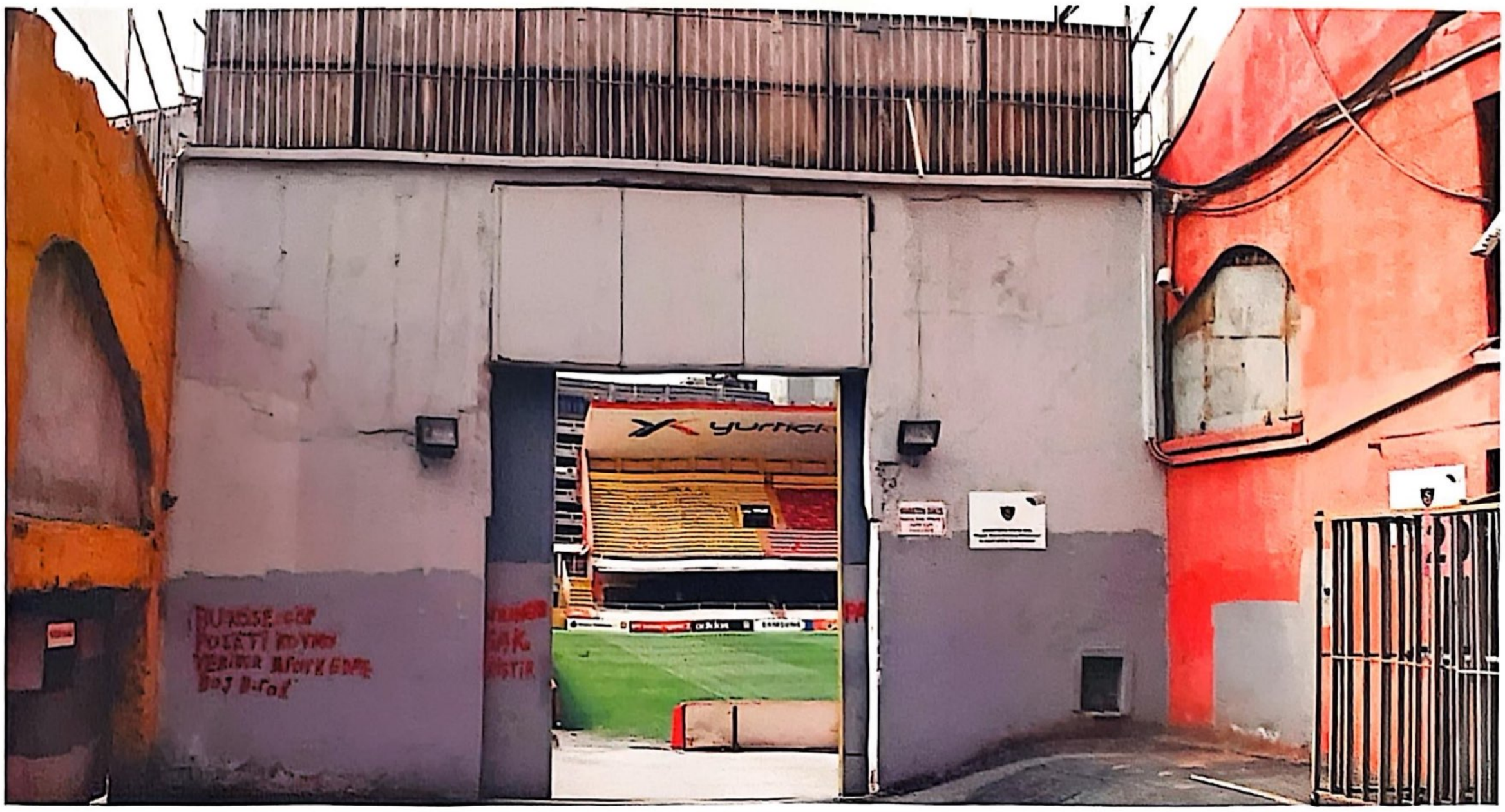

İngiltere'nin önemli spor gazetecilerinden biri gelmiş, almışız İstanbul'un şık sayılabilecek restoranlarından birine götürmüşüz, yanımda Burcu Esmersoy, arka masada Cem Yılmaz var... Ortamı, şık şık oturup bir karidesi üçe keserek kibar kibar yeme ortamı... Adamın işi afilli, dünya derbilerini gezip, atmosferlerini yazıyor. "Bugüne kadar anıma çok maça gitmişsindir, en çok hangisinden etkilendin?" diye sorma gafletinde bulunuyoruz. Cevap kürdili hicazkar makamından geliyor: "Lalala lalala la la la la laaa... "

"Manchester United'ın Galata-saray'la oynadığı o maçtan bu yana bu besteyi unutamadım. Allah aşkına bana söyleyin, ne diye bağırıyordu tribünler?" Şimdi ben böyle lalala diye yazınca anlamamışsınızdır doğal olarak adamın 1993 senesinden bu yana, yani tam 17 senedir unutamadığı bestenin ASY tribünlerinin 'Avrupa Avrupa duy sesimizi...' güfteli eseri olduğunu: "Tribünlerin sırayla söylediği bu tezahüratı, çıkan o gürültüyü asla unutamadım. Küçük bir stattı ama hala gördüğüm en etkileyici atmosferdi. Ateşli taraftarın ne demek olduğunu ben Ali Sami Yen'de öğrendim."

O yemekten sonra düşündüm. Acaba ben ne öğrendim Ali Sami Yen'de diye... Ve sonunda buldum da... Ali Sami Yen'de kazanmayı öğrendim. İlk maçta 3-0 mağlup olmanın ikinci maçta 5-0 galip gelmeye engel olmadığını gördüm...

Ali Sami Yen'de kaybetmeyi öğrendim. En acı verenin, en acı verdiği zannedilen olmadığını da... Geriye dönüp baktığında içini asıl yakanın ne 5-0'lık Chelsea mağlubiyeti, ne Johnson'ın golüyle geleni, ne 3-0'dan 4-3 verileni olmadığını... En acısının 'o sezon' PSV'ye yenilmek olduğunu, tam mucizelere inanmaya başlamışken Steaua'ya elenmek olduğunu gördüm..

Ali Sami Yen'de uçmayı öğrendim. Gol sevinçleri sonrası insanın kendini beş sıra önde bulmasının başka bir açıklaması olamazdı...

Ali Sami Yen'de düşmeyi öğrendim. Ayağım takıldığında, kendimi yerde bulduğumda, üstüme 10 kişi çullandığında birinin kendini gol sevincine kaptırmayacağını, beni oradan çıkaracağını...

Ali Sami Yen'de güvenmeyi öğrendim. Yanındakine, sahadaki futbolcuya, kenardaki teknik adama...

Ali Sami Yen'de inanmayı öğrendim. 2-0 geri düşülen bir maçın 3-2 kazanılabileceğine inanmayı ve karşında Real Madrid bile olsa o maçın kazanılabildiğini...

Ali Sami Yen'de paylaşmayı öğrendim... Aynı koltuğu, azıcık parayı, köfte ekmeği, aynı duyguları, sevinci ve üzüntüyü...

Ali Sami Yen'de Eski Açık'ın çok zor "Sarı" dediğini öğrendim. Ama yeteri kadar ısrarla her şeyin mümkün olduğunu...

Ali Sami Yen'de mucizelerin gerçekten olduğunu öğrendim... 16 dakika hepberaber beklersen en inanılmaz zannedilen şeyin bile gerçekleşebildiğini...

Ali Sami Yen'de sabretmeyi öğrendim. 13 sene şampiyon olmamanın dünyanın sonu olmadığını... Dört sene üst üste şampiyon olmanın hiçbir şeyin garantisi olmadığını...

Ali Sami Yen'de hayatın sürprizlerine hazırlıklı olmayı, kendini en dipte zannettiğin anın (0-5 Chelsea), inanılmaz bir rüyanın başlangıcı (UEFA Kupası) olabileceğini...

Ali Sami Yen'de sevmeyi öğrendim. Prekazi'yi, Hagi'yi, Bülent Korkmaz'ı, Tugay'ı, Hakan Şükür'ü, Arda'yı, futbolu...

Ali Sami Yen'de taraftar olmayı öğrendim... Ve bir noktada artık taraftar filan olmadığımı, olamayacağımı da...

Ali Sami Yen'de büyüdüğümü öğrendim.Ve bazı şeylerin hiçbir zaman eskisi gibi olamayacağını... Ali Sami Yen bunu öğrenmeden oradan ayrılmak iyi oldu. Arenaya çıkmaya hazır mısın Galatasaray?

Banu Yelkovan

ALİ SAMİ YEN

Gerçi bugün çadır arazisinin yer aldığı alanda yeni bir Galatasaray Gökdeleni çok yakında yükselmeye başlayacak ama, yinede Ali Sami Yen Stadı Galatasaraylılar için Mecidiyeköy'ü sevme nedeniydi. Bu kalabalık şehir merkezi bizim için stat dolayısıyla anlamını kazanıyordu. Ve 11.01.2011 Salı günü akşamı ılık bir İstanbul kışında Ali Sami Yen Stadı'na gözyaşları içerisinde veda ettik. Ali Sami Yen Aslantepe'ye taşındı ama bizim hayatımızın önemli bir bölümünde Mecidiyeköy ve o semtteki Ali Sami Yen Stadı unutulmaz anılarıyla yaşayacak.

11.01.2011

ALİ SAMİ YEN STADI'NDA SON MAÇ
MECİDİYEKÖY'Ü TERK EDERKEN...

Fotoğraflar: Tuncay Sin, Salim Tolan, Vedat Yangın, Adem Kabayel

ALİ SAMİ YEN STADI
EFES

SON TOPLANTI...

11 Ocak Salı gününe denk geliyordu o gün... Her zamanki gibi başladı, bir maç günü gibi... Sabah stadın emektar VIP salonunda güvenlik toplantısı vardı yine.. Galatasaray'dan Cenk Soyer, Yeşim Toroslu, Hasan Tankaya; İstanbul Emniyeti'nden, İstanbul Valiliği'nden ve Federasyon'dan gelen gözlemciler maçın bütününü ve tüm ayrıntılarını gözden geçirirken o günün "özel"liği atlamıyorlardı. Ali Sami Yen Stadı ise, son lig maçında kaybettiği 10.000'i aşkın koltuğunun kalanlarının da sökülmesiyle tam anlamıyla "eski" günlerine dönmüştü. Hani 40.000 seyirciyi aldığı, o koltuksuz günlerine...

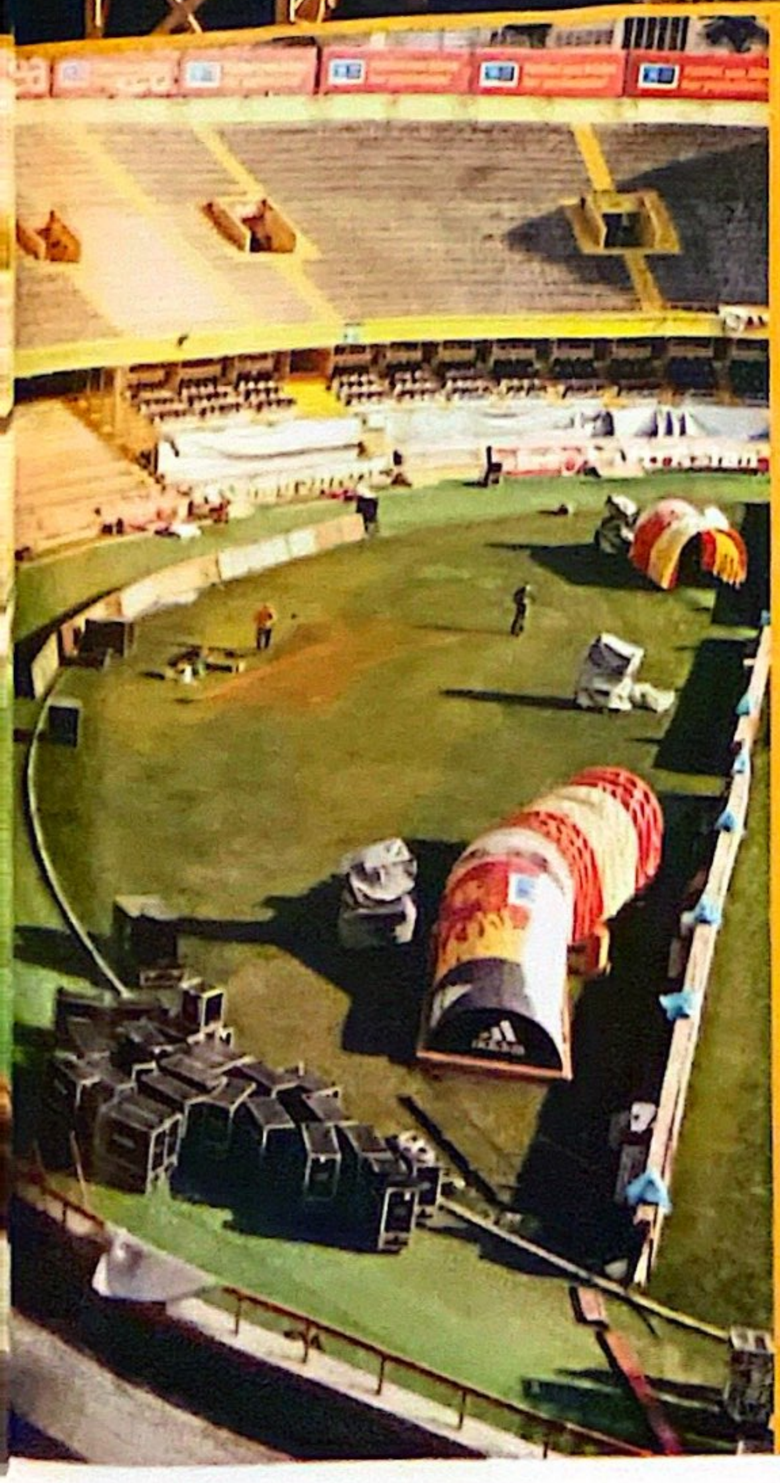

ADAR ALİ SAMİ YEN
1905
ALi SAMi YEN'E
VEDA
TARiH 11.01.11
SAAT 16:30
18
1905
SPOR ULAR

TARAFTARIN ROMANTİK GÜNÜ...

O günün önemini içinde taraftarlardan daha çok hisseden kimler olabilirdi? Öğlen saatlerinden itibaren Mecidiyeköy'ün değişik bölgelerinde sofralar kurulmuştu bile... Hatta bazı gruplar daha vefalı daha nostaljik davranmış, bir gece öncesinden başlayarak "sabahlama" ritüelini son kez uygulamaya koymuşlardı. O gecenin yaman soğuğunu hiç tınmayan yaklaşık 500 taraftar, nöbetleşe gidilen İtfaiye Kapısı'nda sembolik sabahlama nöbetinde bile bulunmuşlardı. Ali Sami Yen Sokak, Ortaklar, Meydan, Köprüaltı, Çadır Önü, Altın Fıçı, Okul, Otopark, Hayrat, King... her yer doluydu. O gün her yerde son hatıra fotoğraflarını çeken taraftarların romantik günüydü.

Ali Sami Yen Stadı, kapanış etkinliğini organize eden CEO firması ekipleri tarafından günler süren provaların ardından süslenmiş, dış cephe günler öncesinden kapanış etkinliğinin duyuruları ile kaplanmıştı. Galatasaray Store'larda o güne özel ürünler vitrinleri süslüyordu. Hafta ortası olmasına rağmen tıklım tıklım dolan Çadır mağazasında satışa çıkan yeni ürünler beğeniyle hemen alınıyor ve sokaklar akam yaklaştıkça binlerce Galatasaraylıyla doluyordu...

GECE EFSANELERLE BAŞLIYOR...

O gün stada biraz olsun erken gelenler Ali Sami Yeni Stadı'nı beton parçası olmaktan çıkarıp ona bütün dünyanın tanıdığı ruhunu veren başarıların mimarlarını, gerçek Galatasaray efsanelerin son bir kez daha izleme şansı buldular. Kimler yoktu ki? Umut Oran, Salih Sayar, Semih Yaban, Sabit Sır, Tayfun Hut, Abbas Yaşar, Yusuf Altuntaş, Taner Alpak, Orhan Atik, Osman Akyol, İlyas Kahraman, Ahmet Çakır, Cihat Arslan, Mehmet Aydın, Metin Yıldız, Kemal Yıldırım, Murat Kandil, İbrahim Sokullu, Adnan Aydın, Adnan Esen, Tarık Hosic, Tanju Çolak, Gheorghe Popescu, Gheorghe Hagi, Fetl Okuroğlu, Savaş Koç ve Tugay Kerimoğlu'nu Parçalı formayla izledik. Teknik Direktörleri ise Cevat Güler, Ahmet Akcan, Öner Kılıç'dı. Mercan Formalı takımda ise Hayrettin Demirbaş, Bahattin Demircan, Fadıl Koşutan, Sefer Karaer, Turgay Kazancı, Faruk

Ölçer, Erhan Önal, Vedat İnceefe, Cüneyt Tanman, Bülent Korkmaz, Gürcan Aday, Cengiz Yazıcıoğlu, Turgay Aksu, Okan Buruk, Muhammet Altıntaş, Arif Erdem, Hakan Şükür, Metin Çekiçler, Cevat Prekazi, Saffet Akyüz, Mirsat Kovacevic, İlyas Tüfekçi, Murat İnan ve Hamza Hamzaoğlu vardı. Bu takımın hocaları da Bülent Ünder, Müfit Erkasap ve Eser Özaltındere'ydi. Ayrıca Başkan Adnan Polat ve Eski Başkanımız Alp Yalman iki takımın başında sahaya çıkmışlardı. Taraftarlarla iç içe ve büyük bir neşe içerisinde geçen karşılaşma boyunca eski tezahüratlar hatırlanırken son kez Ali Sami Yen Stadı'nın çimlerine çıkan efsane isimlerimiz toplam11 gol attılar. "Parçalı" formalı takım "Mercan" formalı takımı 8 - 3 mağlup ederken goller Savaş Koç (2), Tanju Çolak (2), İlyas Kahraman (3) Hakan Şükür, Turgay Aksu ve Cevat Prekazi'den geldi. Karşılaşmanın Orta Hakemi ise eski ünlü hakemimiz Yusuf Namoğlu idi.

ALİ SAMİ YEN

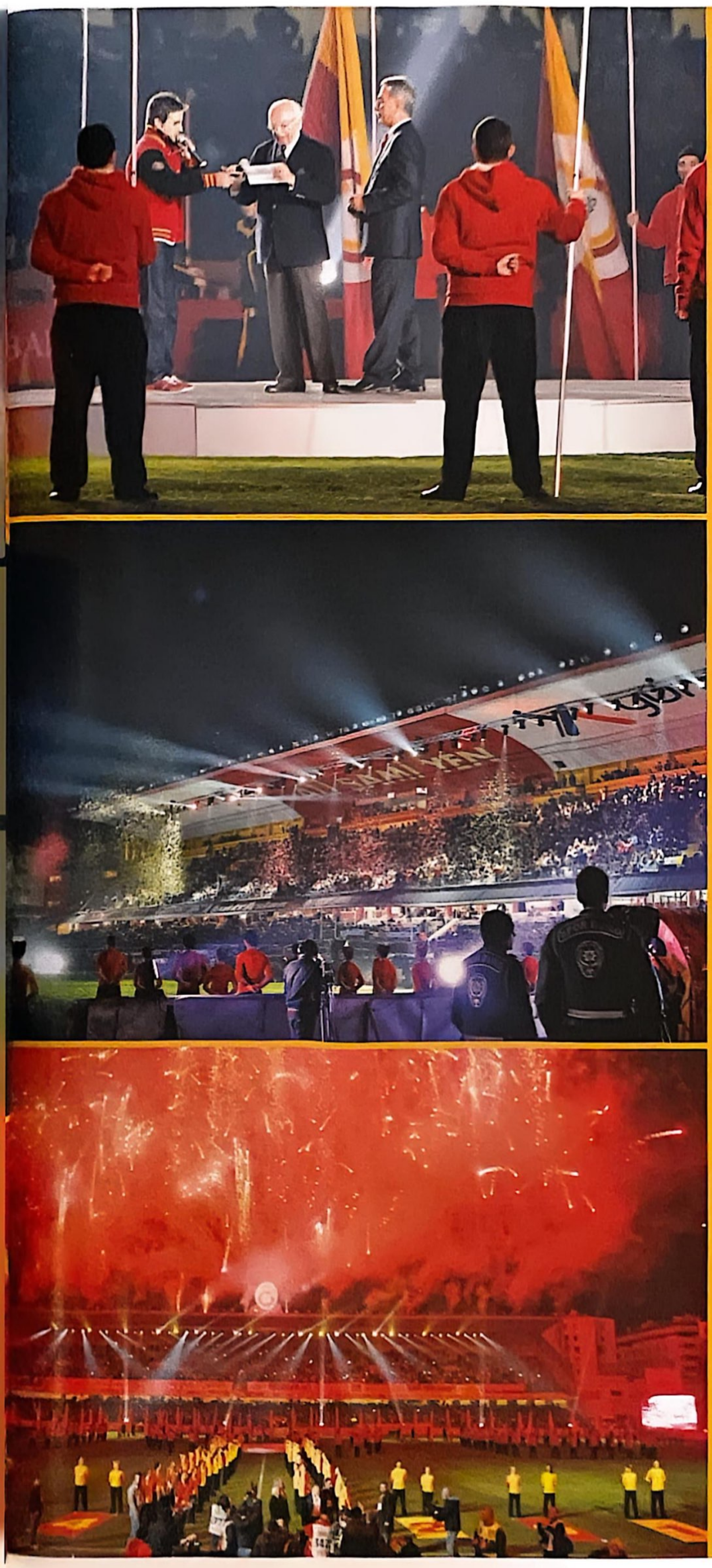

STADIN TARAFTARA VEDASI...

Efsaneler karşılaşması sonrasında duygu yüklü sahnelere gelmişti sıra. Sahnede stadın taraftara vedası vardı bu seferl Kurulan dev ekranlarda Ali Sami Yen Stadı'nın taraftarlara vedası, bu sahada oynanan sayısız zaferlerin gösterildiği videolar eşliğinde yapılıyordu. Yazarımız ve sevgili dostumuz Hopdedik Ayhan (Güngör)'ın sunduğu programda paryo efektlerle Ali Sami Yen Stadı ışık seline büründü önce. Değişik ışık gösterileri ve görüntüler, sarı-kırmızı kıyafetler giyinmiş 300 dansçının sahada gerçekleştirdiği gösteriler, dev Galatasaray bayrakları taşıyan sporcular... Yalçın Gruda'nın anlatımıyla tarihi başarılarımız... Bu kez Stad konuşuyordu! Küçücük bir Galatasaraylıya aktareılan kolektif stad bilinci yeni stadımıza aktarılmak üzere kulaklara üflendi yavaş yavaş...

Bir avuç toprağa saklanmış başarı geleneği,
Türk Telekom Arena'ya taşınacaktı...

Gösterilerin ardından eski Başkanlarımızdan Selahattin Bayezit ve Başkan Adnan Polat sahanın ortasında kurulan podyuma gelerek birer konuşma yaptılar. Eski Başkanımız Selahattin Bayezit bugün kulübün zaferle örülmüş tarihinde bir dönemi daha kapatıp, yeni bir döneme hazırlandıklarını kaydederek, şunu söylüyordu: " Unutmayın, unutturmayın. Bizleri 46 yıl bu stat bağrında taşıdı. Galatasarayımız bu statta o kadar büyüdü ki buraya sığamaz oldu. Bizi buralara taşıyan, büyüten Ali Sami Yen Stadı'na veda ediyoruz. Bu stadın temelleri atıldığında, buraları şehrin dışında kuş uçmaz kervan geçmez bir kırsaldı. Bu kadar yere kim nasıl gelir dediler.
O günlerde yöneticiler cesur bir karar verdiler ve bunda ısrar ettiler. Büyüklerimize teşekkür borçluyuz." Başkan Adnan Polat ise "Bugün çok hüzünlü bir gün" diyerek başladığı konuşmasında "Bugün bütün gönlümüzü, kalbimizi verdiğimiz, hayatımızı geçirdiğimiz Ali Sami Yen'imizden ayrılıyoruz. Ancak burası bizim gönlümüzde, ruhumuzda ilelebet kalacaktır. Burayı bu hale getiren sizlersiniz, bunu unutmayacağız. Hepinize elveda diyoruz" diyordu...

HOŞÇAKALI

Konuşmaların ardından bugüne kadar hep taraftarın sahaya atarak yaptığı konfeti show, bu sefer Ali Sami Yen Stadı'ndan tribünlere yapılıyordu. Taraftarlar da statlarına pankartlarla veda ediyorlardı: "Gömelim seni tarihe desem sığmazsın", "Anılardır seni yaşatacak", "Hatıralar yıkılmaz, bu cehennem son bulmaz", "Çektiysen kahrımı, helal et hakkını. Zorlu sevdam hoşça kal" duyguları ifade etmek için hazırlanan emek ürünü çalışmalardan sadece birkaçıydı. Taraftarlar, üzerinde "Ali Sami Yen sonsuza kadar" yazılı sarı-kırmızılı minderlerini ve özel bastırılan hatıra bileti ve yine bu maça özel hazırlanan 16 sayfalık Maç Günü Dergisini evlerine götürmeden onları bir sürpriz daha bekliyordu. 2-1 galibiyetimizle biten Beypazarı Şekerspor Ziraat Türkiye Kupası maçı sonrasında futbolcular soyunma odasına gitmeyerek saha ortasında Galatasaray Lisesi izcileriyle birlikte toplandılar. Daha sonra Ali Kırca, kendi yazdığı şiiri okudu. Ali Kırca "Yen'din" adlı müthiş duygulu şiirini Barış Manço'nun 'Unutamadım' şarkısı eşliğinde okurken, sadece Tugay Kerimoğlu ve kaptan Arda Turan değil, bütün tribün gözyaşlarına boğuluyordu. Binlerce kişinin hep bir ağızdan gerçekleştirdiği geri sayımın ardından tarihi stadın ışıkları yavaş yavaş söndürülürken, tribünlerden son tezahüratlar yükseldi. Şebnem Ferah'ın "Hoşçakal" parçası eşliğinde stat yavaş yavaş karanlığa gömülürken, binlerce Galatasaraylı adeta yerinde çakılıp kalmıştı. Yakılan son meşaleler ise bir devrin bittiğini adeta simgeliyordu...

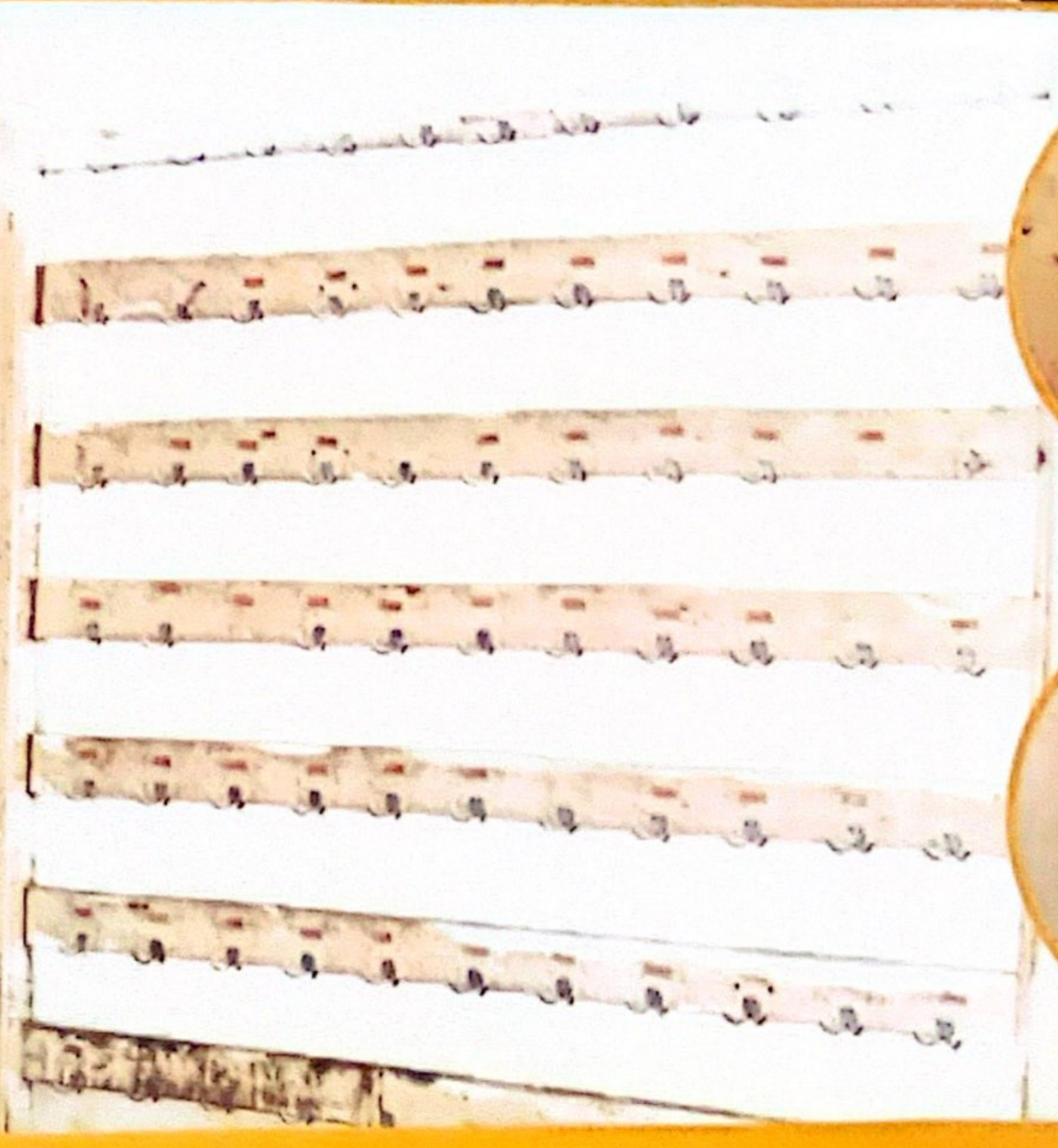

GERİYE KALANLAR...

Ertesi gün Ali Sami Yen Stadı... Beden Terbiyesi'ne devretmek üzere son hazırlıklar yapılırken, stadın alt katındaki sonsuz koridorların, odaların, depoların içerisinde hiç kimsenin bilmediği, unuttuğu bir tarih adeta yeniden ortaya çıktı.. Bunların bir kısmını dergimiz'in ileriki sayılarında yayınlayacağız... İşte onlardan birkaç parçayı şimdiden paylaşalım... Bu askı 1970'lerden kalma soyunma odasında kullanılan futbolcuların askılığı... Üzerinde futbolcularımızın isimleri yazılı.. Bir de Gündüz Kılıç döneminden kaldığı sanılan bir dolap.. İçerisinde ise olduğu gibi duran bir tarih!

Ali Sami Yen Stadı... Kısacası kapanırken bile bizi şaşırtmaya devam ediyor... Seni unutmak mümkün mü? Sonsuza kadar kalbimizdesin sevgili stadımızı, sevgili tarihimiz...

"O Stadı Okul Harçlıklarımızla Yaptırdık."

Fakirliğin kol gezdiği 1940'lı yıllarda Galatasaray'da A sınıfında okuyan öğrenciler olarak stat için elimizde avucumuzda ne varsa verdik. Sonra futbolcu olarak unutulmaz başarılar yaşadım. Bir tarih kapandı ama anılar hep gözümün önünde.

Ali Sami Yen Stadı'nın bende çok büyük hatıraları var. Galatasaray Lisesi'nin Ortaköy'deki ilk kısmında okurken, Galatasaray Kulübü'nden bir talep geldi. 'Stat yapacağız' dediler ve 'sizlerden maddi destek istiyoruz' diye de ricada bulundular. Her sınıfa gittiler ve Galatasaray'ın böyle bir stada temel harcı olarak bizlerin vereceği katkıyı büyük bir yürekliliikle istediler. Hepimiz coşmuştuk.

Makbuzlar, 5 ve 10 kuruşluktu. Bu söylediğim aşağı yukarı 1940'larda olan bir olaydır. Paranın özellikle talebelerin cebinde çok az bulunduğu bir zamandır. Ama biz gidip de verilen haftalıklarımızı herhangi bir yerde sarf etmektense hatta makbuzsuz, karşılıksız kulübün bu girişimine faydalı olmak dileğiyle cebimizde ne varsa verdik.

4-A sınıfındaki arkadaşlarımın çoğu rahmetli oldu ama benim gibi hala yaşayanlar var ve G.Saray'ın yaptırdığı bu stada hep beraber para verdik diye o günkü mutluluğumuz halen devam ediyor. Bazen buluşuyor, yıllar öncesini hatırlıyoruz. Ne güzeldi o günler. Ama şimdi stat Galatasaray'ın değil.

Galatasaray Lisesi'nin ilk kısmını bitirdikten sonra Beyoğlu'ndaki Lise'ye geçtik. Zaman öyle çabuktu ki, birden bire kendimi lise kısmında buldum. Lise takımında santrfor oynuyordum. Galatasaray'ın A takımında ise kaleciydim. O zamanki lig maçları Ali Sami Yen'de oynanmaya başladı. Zira bizlerin zamanında tribünleri olmayan ama sonradan tribünleri yapılan bu statla Galatasaray övünüyordu. Deniz tarafına tribün yapmıştı kulüp. Harcadığı para da 200 tl'ydi. Ama o zamanlar bu para büyük paraydı doğrusu. Antrenmanlara gelirken tabii ki tramvaylara biniyorduk. O zamanlar Şişli deposunda iniyorduk. Zira daha ileriye ray yoktu. Ve Bülent Ağabey önde, gençler arkada, Mecidiyeköy'deki stada doğru yürüyorduk. Baraka gibi soyunma odamız vardı. Topraktı saha. O zamanlar çim sahada oynamak harcımız değildi...

Her antrenmandan sonra iki kolumda ve dizimde olan kanamaları masörümüz Baba Yorgo temizler, tekrardan bizi maça hazırlardı. Günler su gibi geçti. Galatasaray kalesinde oynamanın yanı sıra kaptan da oldum.

Sene başında saha çimlenirdi, sonra o çimenler gider yerini toprağa bırakırdı. En önemlisi o zamanki başkanımız Suphi Batur, bize Ali Sami Yen'i anlatırdı. Galatasaray'ın nasıl kurulduğunu izah ederken ağlar, bizi de ağlatırdı. Bu bir üzüntü ağlaması değildi, doğrusu Galatasaray kurucusu Ali Sami Yen'in Galatasaray'da yaptığı iyi şeylerden dolayı kendisine gösterdiğimiz sevgi ve saygıdandı.

Ali Sami Yen'in gözleri şimdi yaşlı. Nedeni Galatasaray onu terk etti. Pırlanta yüzüğü bir teneke yüzüğe tercih ettik. Galatasaray'ın yeni stadı var deniyor. İnanın içimden gidip bakmak bile gelmiyor. Ali Sami Yen'de galibiyetler, zaferler kazandık. Şampiyonluk kupaları aldık. Yenilmedik mi? Tabii ki yenildik ama bu yenilgiler bizi hiçbir zaman yıldırmadı. Sonunda arzuladığımız yere ulaştık. İşte o Ali Sami Yen'in gözleri yaşlı demiştim. Dikkat ederseniz Galatasaray oradaki son lig maçını kaybederken Ali Sami Yen'in kemikleri sızladı. Sulu kar şeklinde yağan yağmur, sanki Ali Sami Yen'in gözünden inen yaşlar gibiydi...

Turgay Şeren

Antrenmanlara gelirken tabii ki tramvaylara biniyorduk.
O zamanlar Şişli deposunda iniyorduk. Zira daha ileriye ray yoktu. Ve Bülent Ağabey önde, gençler arkada, Mecidiyeköy'deki stada doğru yürüyorduk.

ALİ SAMİ YEN SPOR KOMPLEKSİ TÜRK TELEKOM ARENA

Ali Sami Yen Stadını kapattıktan sadece dört gün sonra Aslantepe yollarını tutuk. Bütün Türkiye nefesini tutarak izledi o Cumartesi gününü... Onbinlerce Galatasaraylı sanki ilk kez maça gidiyormuşcasına heyecanla, coşkuyla ve merakla yollara döküldü o gün. İstanbul Metrosu'nun yeni durağı Aslantepe, yeni açılan yollar, otoparklar, sarı-kırmızı giyinmiş gençler, çocuklar ve ortayaşlı insanlarla dolup taştı. Galatasaray Spor Kulübü her anlamda tarihe geçecek bir açılış yaşadı o gün. Bir devri kapattık, yepyeni bir devri açtık. Bu yeni çağ Galatasaray'a yepyeni bir gelecek çizecek...

TÜRK TELEKOM ARENA'DA İLK MAÇ
ASLANTEPE'YE MERHABA DERKEN

Fotoğraflar: Tuncay Şen, Salim Tolan, Vedat Yangın

ALİ SAMİ YEN SPOR KOMPLEKSİ TÜRK TELEKOM ARENA

SON DURAĞA GELİRKEN!

Galatasaray'ın stad tarihini yazmıştık geçen sayıda. Şimdi bu 105 yıllık maceranın son durağına, Ali Sami Yen Spor Kompleksi Türk Telekom Arena'ya geliyoruz.

Geri sayım başlarken Mecidiyeköy'deki Ali Sami Yen Stadı'ndan yola çıkan ve bayraklarımızı taşıyan ve "taşınmayı" simgeleyen konvoy, öğlen saatlerinde yeni stadımıza ulaşıyordu. Haftalar öncesinden İstanbul'u süslyen "Aslanlar Taşınıyor" konsepti burada uygulamaya geçiyordu. Stadın kapıları meraklılarına dayanamayıp erken gelenler için öğle saatlerinde açılmıştı. Yapılacak olan büyük kutlamalar için stad içerisinde son hazırlıklar yapılırken, pankartları ve bayraklarıyla gelen ultrAslan üyeleri çalışmaya başlamıştı bile. Tribünlerde kurucumuz Ali Sami Yen ve Metin Oktay'ın dev resimleri, asılan Galatasaray ve Türk bayrakları... gecenin heyecanını önceden haber veriyordu.

ALİ SAMİ YEN SPOR KOMPLEKSİ TÜRK TELEKOM ARENA

ZIPLA... MAYIN!

İstanbul metrosu sarı kırmızı formaları ve bayrakları ile maça giden binlerce Galatasaraylı ile dolup taşıyordu. Taraftarlar metronun Sanayi durağında inerek Stadyum metrosuna aktarma yapıyorlar, Seyrantepe aktarma istasyonu girişinde kurulan kontrol noktasında bilet ve davetiyesi olan Galatasaraylıların Seyrantepe metrosuna binmelerine izin veriliyordu. Yapılan uyarılar etkisi göstermişti. On binlerce insan metroyu satı-kırmızı bir kervana büründürmüştü.

Saat 18.00'e doğru her şey hazırdı. Aralarında ünlü TV dizisi Ezel ekibinin de bulunduğu tribünlerde 45.000 Galatasaraylı hazırdı. Ali Kırca ve Senem Hanım'ın sunuculuğunda ünlü Galatasaraylı sanatçı Kenan Doğulu konseri ile görkemli açılış başlıyordu.

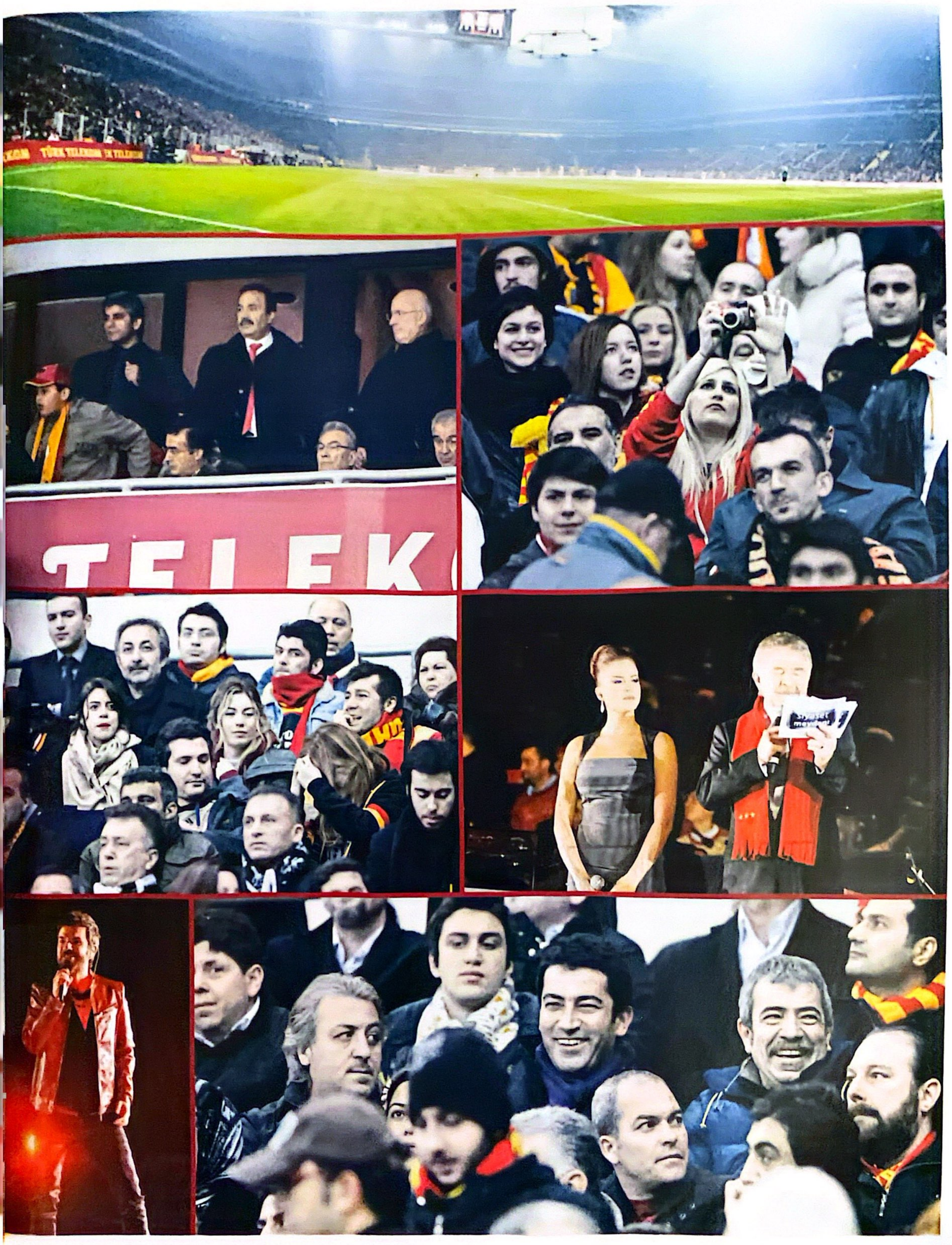

İNANILMAZ GÖRÜNTÜLER

Yakında ismini ve cismini sık sık duyacağımız "Aslan Adam" gösterisi ile başladı gece. Ardından saha ortasına kurulan devasa perdede davul show yapıldı. Kanadalı sanat ve multimedya yönetmeni Eric Villeneuve ve ekibinin öncülüğünde 560 kişinin çalışarak hazırladığı gösterilerde Arena üzerine kurulan hegzagon ekran vasıtasıyla, gösterilerin tamamı hem yeşil

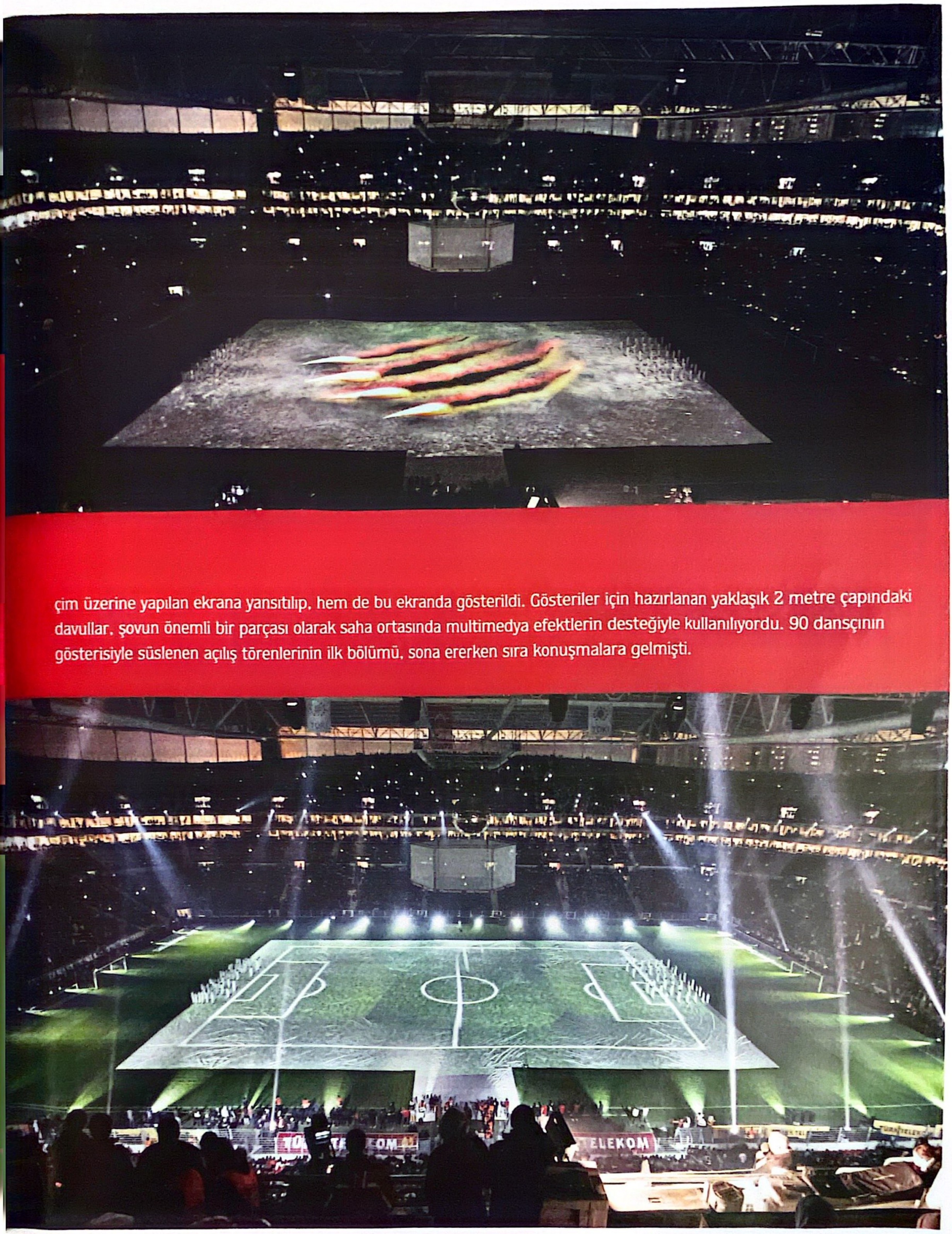

çim üzerine yapılan ekrana yansıtılıp, hem de bu ekranda gösterildi. Gösteriler için hazırlanan yaklaşık 2 metre çapındaki davullar, şovun önemli bir parçası olarak saha ortasında multimedya efektlerin desteğiyle kullanılıyordu. 90 dansçının gösterisiyle süslenen açılış törenlerinin ilk bölümü, sona ererken sıra konuşmalara gelmişti.

ALİ SAMİ YEN SPOR KOMPLEKSİ TÜRK TELEKOM ARENA

TÜRKİYE'NİN GÜNDEMİ OLAN DAKİKALAR...

Önce Başkan Adnan Polat konuştu. Polat, Galatasaray için yeni bir dönem başladığını ifade ederek, "Bu yeni dönem Galatasaray'ın uluslararası arenalarda stat dezavantajının avantaja dönüştüğü bir dönemdir" diyordu. Stada giriş yapan Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'a teşekkür eden Başkan Polat, Türk Telekom Arena'da büyük zaferlere imza atacaklarına inançlarının tam olduğunu kaydederek, "Temennim Galatasaray bu yeni dönemde her alanda Türk Telekom Arena'nın yaratacağı enerjiyle, güçle bundan sonra uluslararası başarıları bu stada taşıyacaktır. Sizden beklentimiz her zaman sürekli destektir. Bunu bize verdiğiniz zaman muhakkak ki başarıyı size getireceğiz" şeklinde konuştu. Kürsüye gelen TOKİ Başkanı Erdoğan Bayraktar ise daha sonra protestolara neden olan ve "yanlış anlaşıldım" dediği konuşmasını yaptı. Muhteşem başlayan gece, tam da bu noktada bir dizi yanlış anlaşılmalar serisi haline geliyor ve Başbakan Tayyip Erdoğan ile beraberindekilerin stadımızdan ayrılmaları ile tatsız bitiyordu. Adeta bir fitil ateşlenmiş ve ertesi günden itibaren birbiri ardından inanılması güç konuşmalar, demeçler, "twit'ler", "facebook mesajları" ile Stadımızın açılışı Türkiye gündeminin 1. sırasına günlerce oturuverdi.

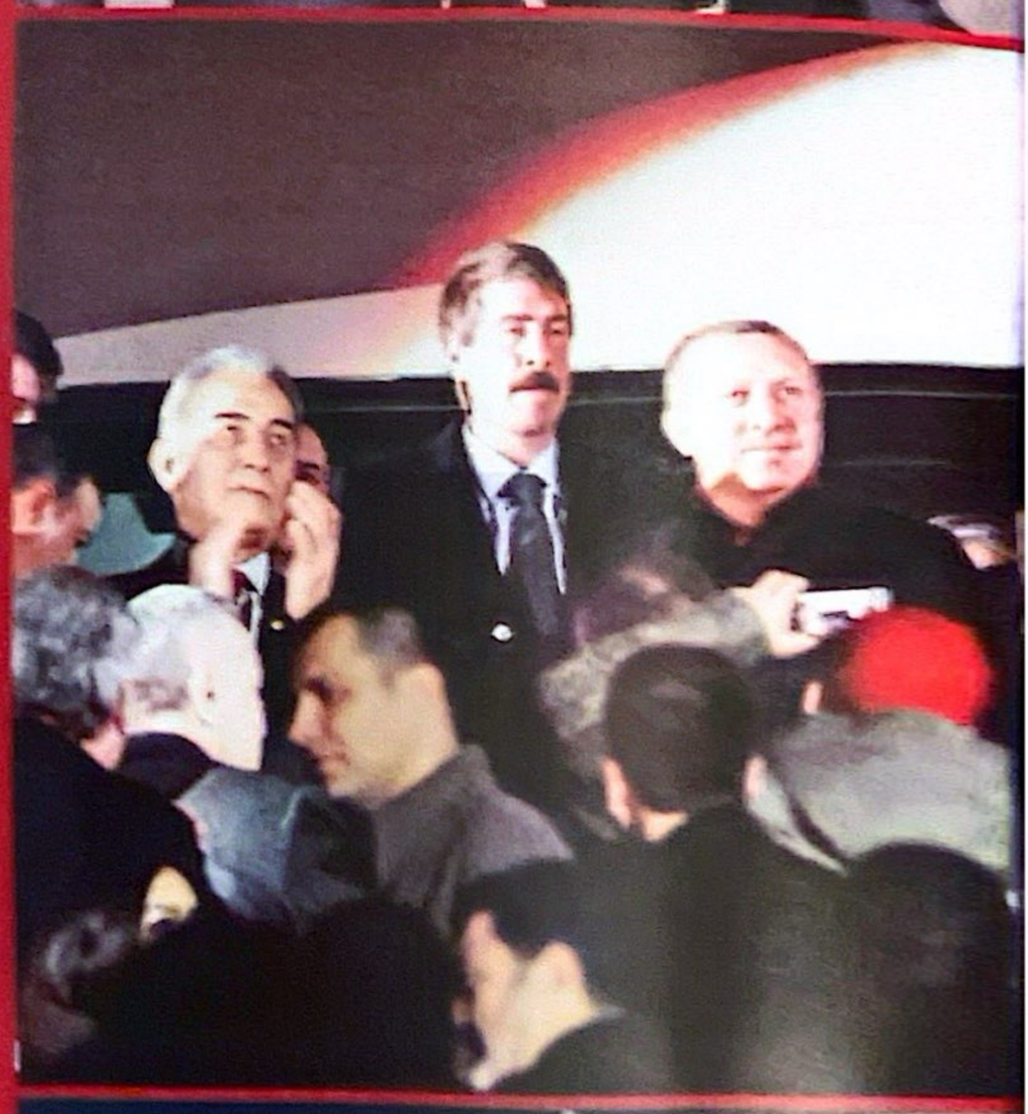

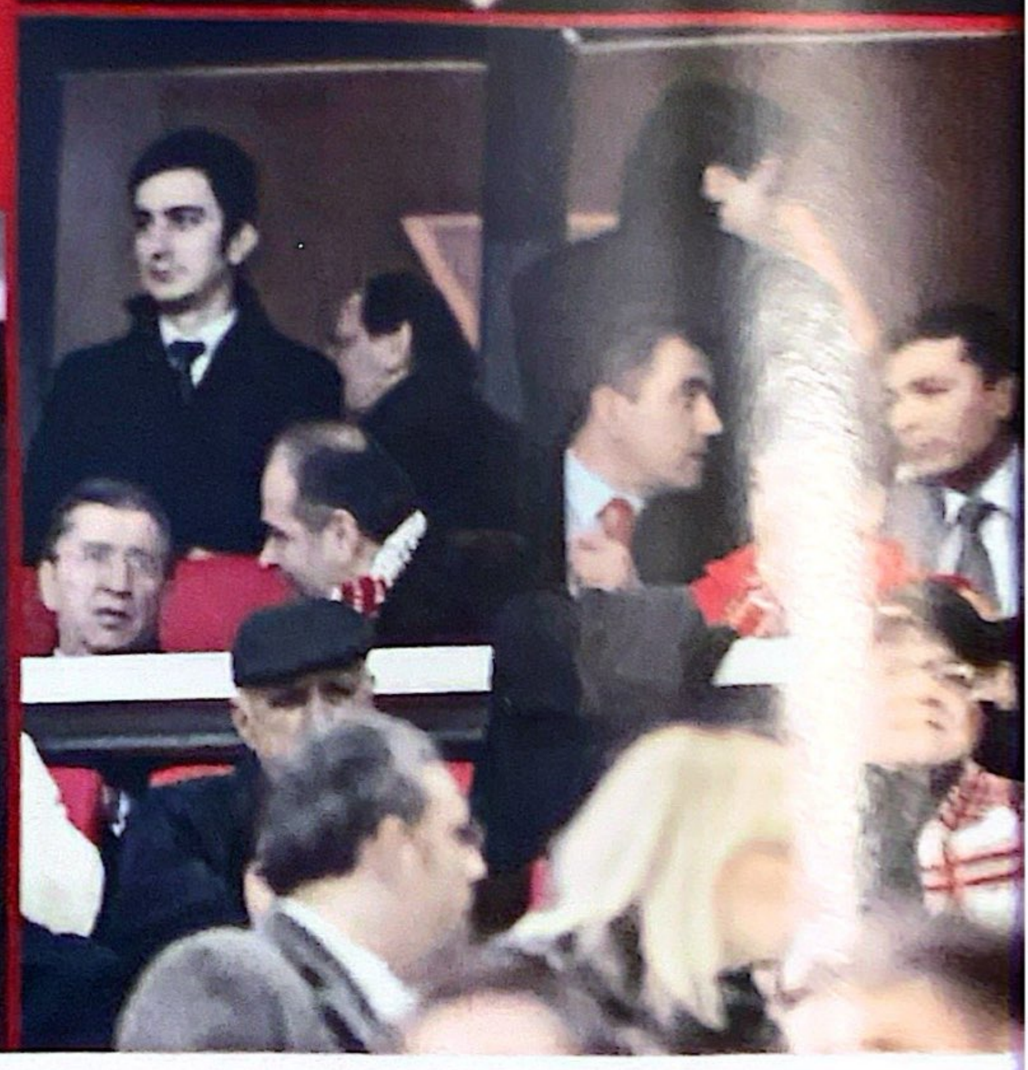

TARİHE GEÇEN AÇILIŞ...

Evet, açılışı güzel başlamış, tatsız bitmişti belki ama modern mimarisi, muhteşem akustiği ve "bir futbol stadı" olarak Türkiye'de ilk kez uygulanan konsept tasarımı ve inşaat kalitesi ile Arena bizimdi, hepimizin büyük beğenisini kazanmıştı. Tarihe geçecek bir açılışı olmuştu tarihe geçen stadımızın... Ali Sami Yen'in isminin olduğu yerde başka ne olabilirdi ki... Şimdilik ekranlarda gözüken Türkiye'nin ilk Avrupa kupalarının yenileri yine bu stada, yine aynı takım tarafından alınacaktı.. Yeni stadımız, bize bunun arık mümkün olabileceği fiziki koşulları sunuyordu artık...